

sobu. Starac je vrlo retko izlazio iz kuće - ako je uopšte izlazio - a, s druge strane, kupaca gotovo da nije ni imao. Živeo je kao duh između male, mračne radnjice i još manje kuhinjice gde je spremao sebi jelo i u kojoj se između ostalog nalazio i jedan neverovatno star gramofon sa ogromnom trubom. Bilo mu je milo što ima s kim da razgovara. Dok je tapkao među svojom bezvrednom robom, sa svojim dugim nosom, naočarima s debelim staklom, i povijenim ramenima u somotskom kaputu, uvek je delovao više kao skupljač nego kao trgovac. S nekim izbledehim oduševljenjem on se doticao ovog ili onog komada starudije porculanskog zapušača, bojenog poklopca polomljene burmutice, medaljona sa pramenom kose ko zna kog davno umrlog deteta - nikad ne tražeći od Vinstona da kupi, nego samo da se divi. Razgovarati s njim bilo je kao slušati cincanje stare izađale muzičke kutijice. Iz zakutaka sećanja beše izvukao još nekoliko odlomaka zaboravljenih dečjih pesmica. Jedna je bila o punoj korpi jaja, druga o malenoj pčeli, treća o đacima-đavolima. Kad god bi iskopao kakav nov odlomak, rekao bi stidljivo se smeškajući "Učinilo mi se da bi vas ovo moglo interesovati."

I Winston i Džulija su znali - u izvesnom smislu, to im je stalno bilo u pameti - da ovo što se dešava ne može dugo trajati. Bilo je trenutaka kad im je saznanje da ih neminovno čeka smrt postajalo isto onako opipljiva stvar kao i krevet na kome su ležali, i tada bi se pripijali jedno uz drugo s nekom očajničkom čulnošću, kao grešnik osuđen na prokletstvo koji grabi poslednju mrvicu zadovoljstva pet minuta pre no što će na satu izbiti čas osude. No bilo je i trenutaka kad su imali iluziju ne samo bezbednosti nego i trajnosti. Činilo im se da im se ništa zlo ne može desiti sve dok su u sobi. Probiti se do nje bilo je teško i opasno, ali sama soba je bila svetilište. To je bilo slično iluziji koju je imao Winston posmatrajući stakleni pritiskač: da se u taj stakleni svet može ući i da se, kad se čovek nađe unutra, vreme može zaustaviti. Često su se prepuštali fantazijama o bekstvu. Sreća će ih držati neograničeno i oni će nastaviti svoju igru, kao i dosad, sve dok ih ne snađe prirodna smrt. Ili će Ketrin umreti pa će Winston i Džulija, spretno manevrišući, uspeti da izdejstvuju dozvolu da se uzmu. Ili će zajedno izvršiti samoubistvo, Ili će nestati, izmeniti svoj izgled, naučiti da govore kao proli, zaposliti se u fabrici i proživeti svoj život u nekoj sporednoj uličici, neotkriveni. No oboje su znali da su sve to besmislice. U stvarnosti bekstvo nije bilo moguće. Čak ni onaj jedini izvodljiv plan, samoubistvo, nisu imali namere da sprovedu. Živeti od danas do sutra, od jedne sedmice, do druge, rastezati sadašnjost koja nije imala budućnosti, bio je nepobediv nagon, kao što je nepobediv nagon pluća da uvlače svaki novi dah sve dok ima vazduha. A ponekad su govorili i o aktivnoj buni protiv Partije, ali nisu znali ni kako da učine prvi korak. Čak i da je ono basnoslovno Bratstvo i postojalo, još uvek bi put do njega ostao teškoća. On joj je ispričao o čudnoj bliskosti koja je postojala, ili se čini da postoji, između njega i O'Brajena, i o impulsu koji mu je ponekad dolazio: da prosto priđe O'Brajenu, objavi mu da je neprijatelj Partije, i zatraži njegovu pomoć. Njoj se začudo to nije učinilo nepromišljenim. Bila je navikla da o ljudima sudi po licu, te joj se činilo prirodnim da Winston veruje na osnovu jednog jedinog pogleda u magnovenju da se O'Brajenu može verovati. Osim toga, verovala je da svi, ili skoro svi, potajno mrze Partiju i da bi rado kršili pravila kad bi znali da će proći nekažnjeno. Ali odbijala je da poveruje da rasprostranjena, organizovana opozicija postoji i da uopšte može postojati. Priče o Goldštajnu i njegovoj podzemnoj vojsci, kako je govorila, samo su gomila gluposti koje je Partija izmislila za svoje potrebe i u koje se čovek morao pretvarati da veruje. Ona je bezbroj puta, na mitinzima i spontanim demonstracijama, vikala na sav glas tražeći smrt ljudima čija imena nikad nije ni čula i u čije navodne zločine nije ni najmanje verovala. Kad su se vodila javna suđenja, ona je bila na svom mestu u odredima omladinske organizacije koji su opkoljavali sudove i danju i noću,